Ч. 235. Второк 1 падолиста (19 жовтня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ще про реконструкцию кабінету. — Англійско-російский конфлікт. — З поля війни.)

Зачувати, що покликане міністра Ранди до кабінету має характер провізоричний. Вже давнійше ходила чутка, а тепер виступає ще вирazнійше, що міністром для Чехії має стати теперішний віцепрезидент палати послів др. Жачек. Але то покликане наступить аж тоді, коли відносини Чехів до кабінету дра Кербера так уложать ся, що Чехи перестануть робити не лиш обструкцию але й опозицию. Кажуть, що то річ зовсім природна, що Чехи по тільки роках дотеперішної тактики не можуть від разу єї змінити; треба їм то улекшити і кажуть, що до того має їм помочи корона. Чи що з того буде, годі знати. Здає ся однакож, що Чехи вже досить переконали ся, що з дотеперішною їх політикою не зайдуть далеко. З другої же сторони нема сумніву, що Чехи хотіли би забезпечити собі в правительстві рішаючий вплив а то може бути лиш тоді, коли правительство схотіло би пристати на утворене такої більшости парляментарної, в котрій Чехи мали би рішаючий голос. Чи правительство схоче і зможе на то пристати, се годі нині сказати; але то мабуть річ певна, що Чехи доти не перестануть робити опозиції, доки не дійдуть до власти, длятого о якімсь рішучім поліпшеню парляментарних відносин поки що не може бути бесіди. Здає ся, що буде, як бувало; парлямент ухвалить буджет і рекрутів та делеґациї а відтак правительство буде мусіло знову давати собі раду §. 14 тим.

Справа нападу российскої фльоти на рибацкі лоди коло Гиль стоїть вже на добрій дорозі до полагодженя. Анґлїйске правительство не хотіло ставити сеї справи на вістрю ножа, бо боїть ся якогось загального заколоту в Европі. Оба правительства згодили ся вже на то, що справа ся має бути передана мировому судови в Газі, котрий однакож має лиш право перевести слідство і сказати, як єму представляє ся справа, але видавати вирок не має права. Найбільше характеристичним для сеї справи єсть то, що Рождественский обстає при тім, що він видів японьскі торпедовці і єсть того переконаня, що они замішали ся до рибацкої фльотилї лиш длятого, щоби їх не пізнати. Тимчасом рибаки рішучо перечать тому, мов би між ними були взагалі які небудь чужі кораблї.

Як би впрочім і не було, то Рождественский повинен лишити ся зі своєю ескадрою в Віґо аж доти, доки не буде переведене слідство. Комендант порту навіть позволив єму позіставати там аж доти, доки не буде переведене слідство; тимчасом, як зачувати, российска ескадра лагодить ся вже в дальшу дорогу. Се мабуть єсть і причиною, що анґлїйска фльота не перестає зброїти ся, щоби на случай потреби сперти фльоту российску. В Анґлії уважають сю подію за вельми важну, бо она творить прецеденс, котрий надає Анґлії право вести на мори контролю поліцийну.

Вернувші до Кіль льотсмани, що відводили балтийску фльоту, розповідають про залогу кораблів річи, котрі суть характеристичні не лиш для події коло Гиль, але й не віщують нічого доброго в будучности. Залога лінієвих кораблів і панцирних кружляків, отже найважнійшої сили балтийскої фльоти складає ся з самих молодих людий. То по найбільшій части рекрути, котрих лише що недавно перед утворенєм другої ескадри в Тихім океанї покликано на кораблї і котрі знають службу лиш поверховно. Старша залога российскої маринарки знаходить ся очевидно на кораблях в Порт Артурі. По людях залоги видко якесь пригноблене; Японцї в їх очах то дуже хитрий і підступний ворог. Видко, що односторонне представлюване российскої праси вкробило в людях переконане, що для Японців всяке средство

Розумний Вірменин.

(З німецкого — Р. Ліндава.)

За пановання одного султана, що лишив по собі згадку лагідного і розумного володітеля, жив в Константинополи Вірменин, що називав ся Торос Аґа. Султан був приступним чоловіком, а его деспотична несправедливість не гнобила нікого, бо она проявляла ся лиш тим, що він обсипував своїми ласками всіх тих, що були близькі его серцю і правдиво по царски нагороджував за кожду услугу, яка дійшла до его відомости; на своїх ворогів в краю не зважав він в своїй великодушности і оминав їх, а навіть невдячність мало що его обходила, не то вже щоби єму робила яку прикрість. Він чув ся дуже великим, дуже одвічальним, але від людий, що стояли під его властию, вимагав дуже мало: они не потребували бути благородними — то не їх була задача; повинні були лиш слухати — то був їх обовязок. Коли карав непослушних, то не робив того в гніві. Був то сьвітлий володітель: трудно чого розгнівав ся а легко помирив ся, бо був тої гадки, що то не може бути, щоби хтось хотів зробити єму умисно яку прикрість, а що всї похибки, яких другі допускали ся, уважав за природну низькість людску, то й борзо їх забував. За то памятав дуже добре всї добродійства.

Торос Аґа займав при султаньскім дворі підрядне становище, але все таки досить часто ставав перед своїм володітелем. Він впав єму в очи передовсім своїм поважним, хоч повним преданности поступованем. Він був, бачите, чоловік великого росту, з благородним, білим лицем, на котрім сьвітило ся лагідно і спокійно двоє великих, чорних, розумних очий. Коли султан одного разу видів ся спонуканим спитати его о щось, відповів Торос зараз так ясно, так розумно і так щиро, що султан від того часу кликав его частійше до себе, а Вірменин став незадовго в кругах двірских поважаною особою.

Торос мав сина, котрому було двайцять і шість літ; він любив его цілим серцем, але син від якогось часу робив єму богато гризоти і смутку. Молодий Артим залюбив ся був, бачите, в Такогі, прекрасній дочці богатого Вірменина, Сероціяна, але єму здавало ся, що годі єму сватати ся до неї, бо Торос Аґа, малий урядник мав лиш ледви з чого вижити, а его син Артим був таки зовсім бідним чоловіком. Він длятого батькови своєї любки не дав навіть здогадувати ся, що любить его доньку, бо старий був би его з глумом і погордою відправив з нічим; але від тихої пристрасти иидів він і марнів поволи як від тої отрої, що певно смерть приносить.

— Що тобі, мій сину? — питав его зажурений Торос. А тоги пожалував ся Артим мовчаливому батькови як щирому приятелеви на свою нещасну любов.

Торос призадумав ся глубоко, а відтак сказав: „Доки житя, доти й надії. Жий і сподівай ся!“

З тої пори думав Торос лиш над тим, як би то помочи свому синови, щоби він оженив ся з красною Такогі.

Одного дня удостоїв ся Торос знову тої чести, що его закликали до султана. Султан розпитував ся его про всілякі справи, котрі властиво належали до міністра для справ заграничних, а Торос відповідав на все так розумно і обачно, що султан приклонно кивнув головою і сказав: „З тебе, Торосе, розумний чоловік!“

На то відповів Вірменин: „Я розумний чоловік, бо так Ваше Величество кажуть; але я без відомости і волї Вашого Величества передовсім чоловік нещасливий“.

Султан здогадував ся, що Торос має на думці якусь жебранину. Він навик вже був до того з инших боків, отже й не дивував ся тому й не гнївав ся на то. — Я то знаю, що ти бідний — сказав він. — Я щось вже тобі подарую, а тепер іди!

Але Торос склонив ся аж до землі і відповів: „Найцінніший дарунок, який мені Ваше Величество могли зробити, то довіре, яке я маю. Гроший мені не треба“.

Султана то здивувало. То перший раз в его житю хтось не приймив гроший від него. — А чого-ж ти собі бажаєш? — спитав він.

Торос припав аж до землі і просив благаючим голосом: Коби Ваше Величество зробили ту ласку і при найблизшім зборі двірскім закликали мене до себе та шепнули кілька слів до уха. — Вибачте ту сьмілість нашому найпокірнійшому слузі.

— А що-ж я тобі маю шепнути?

— Що небудь, що Ваше Величество схотять потайки мені сказати.

Султан на то лиш усьміхнув ся і сказав:

добре, котрим лиш можна Росиян знищити. На кораблях не чути ні жартів, ні забави.

На поли війни досить спокійно. Маршалок Ояма доносить, що по занятю Японцями дня 27 с. м. села Вайтушан, неприятель дня 28 острілював сю місцевість без перерви аж до пополудня а відтак щез. Того дня не було ніякої стички. Та й ґен. Сахаров доносить до ґен. штабу, що при першій манджурській армії не було від дня 28 с. м. ніякої стички.

Зачувати, що тепер, коли Куропаткін іменований верховним вождом, намістник Алексієв має з цілим своїм штабом приїхати дня 12 падолиста з Харбіна Петербурга. Російский консуль з Чіфу каже, що покликане Алексієва до Петербурга має в тім свою причину, що его потребують там для виготовлення нових плянів для дальшого военного походу.

Новинки.

Львів дня 31-го жовтня 1904.

— **Зміна назвиска.** Ц. к. Намісництво позволило о. Дионізому Гудьзови, парохови в Пятковій, змінити назвиско на Мирович.

— **Ґр. Шептицкий**, австро-угорский аташé при російській армії в Манджурії, доніс в листі свому батькови, що він здоров і поводить ся єму добре.

— **Торжество відкритя памятника** Адама Мицкевича у Львові відбуло ся вчера, в неділю дня 30 жовтня дуже величаво. Вже від самого рана заповнили тисячі публики площу Марийску, де стоїть памятник і улиці ведучі до неї. Торжество розпочало ся богослуженем, відправленим в лат. катедрі Впреосьв. архієпископом дром Більчевским в сослуженю духовеньства і при участи послів соймових з паном Маршалком краєвим на чолі, Є. Е. п. Намістника, ради міскої, сенату академичного, ректорів університету, політехніки і академії ветеринарийної та відпоручників ріжних властий і товариств. Син поета п. Володислав Мицкевич, котрий прибув на то сьвято з Парижа, засів на почетнім місци. По богослуженю виголосив проповідь о. Ґломб. Рівночасно відправляли ся торжественні богослуженя в катедрі вірменьскій і в синаґозі. О годині 12 в полудне наступило відкритє памятника. Достойники займили місця на трибунах, під памятником станув комітет, а цілу площу заповнили тисячі тисячі публики. По відсьпіваню кантати, виголосив презес комітету будови памятника проф. др. Радзишевский промову і віддав памятник в опіку міста. В імени міста відповів президент др. Малаховский приймаючи памятник. По тих промовах відчитано памятковий акт і повідомлено, що надійшло кількасот телеграм з усїх сторін Польщі. Дальше промовив іменем молодежи п. Довнарович, іменем селян посол Як. Бойко, а іменем робітників п. Йосиф Гудец. По промовах розпочав ся великаньский похід, в котрім взяли участь молодїж шкільна, селяни, корпорациї і відпоручники товариств з цїлого краю. Похід тревав звиж $1^1/_2$ години, при чім зложено у стіп памятника кількасот вінців. О годині 3-ій з полудня, коли вже скінчив ся похід, відбуло ся для гостий, беручих участь в торжестві снїдане в салях міщаньского касина, а рівночасно в товариствах Gwiazda і Skała гощено селян. Вечером відбуло ся в міскім театрі ґалеве представлене, а по нїм равт в рату ши, на котрім явило ся кількасот осіб. До пізного вечера приглядали ся тони публики памятникови, осьвітлюваному ріжноцвітними красками при помочи електричного рефлектора. Взагалї взяло участь в торжестві кількадесять тисячий людий, причім з провинциї прибуло до Львова в суботу і вчера кільканайцять тисяч осіб.

— **Тов. „Сїльский господар“ в Олеську** оповіщує: Впов. Членів тов-а господ. „Сїльский Господар“, вплативших членьску вкладку за рік 1904, повідомляє ся, що для них Видїл тов-а призначив на сей рік по 2—3 щепи (яблінок і грушок більших і менших, одна щепа в вартости 1—3 корон). Членів замешкалих в Олеську і в околици повідомить ся о дни, в котрім мають по щепи зголосити ся, а членів подальших просить ся, щоби повідомили, в який спосіб має ся їм призначені для них щепи доручити, бо посилка відбуде ся тілько на їх кошт. По щепи мають члени зголошувати ся до Видїлу тов-а в Олеську (почта (loco) найдальше до 15 падолиста 1904 р.; хто ж до того часу не відбере своїх щеп, то они посїстають власностию товариства. Окрім щеп призначених для членів, тов-о має еще до вісїмсот щеп дво- і трилїтних з коронами, головно яблінок (в цїнї від 40 с. — 1 К) на розпродаж. Заразом пригадує ся тим ВП. Членам, що дотепер еще не заплатили членьских вкладок (по 2 К) за сей рік, щоби найдальше до 7 падолиста 1904 р. старали ся се вирівнати. — *Від Видїлу тов.*

— **Вубух гармати.** В форті Банк коло Нового Йорку трісла онеги гармата і убила 4 жовнірів, а 7 тяжко поранила. Причиною вибуху був шрапнель, який застряг в дулї. Шрапнель есть того рода набій, що має льонт, який при вистрілї сам запалює ся і по з гори назначенім часї підпалює порох. Тоді набій вибухає і розтріскує ся на дощ малих кусників зелїза. Так було і в форті Банк. Коли пушка вистрілила, а шрапнель застряг в дулї, жовнїри пізнали сейчас, що за хвильку набій вибухне і розсадить дуло пушки. Однак не було вже часу утікати, бо в тій хвили задрожав воздух, а жовнїрів обсипали кусники зелїза. Вибух був такий сильний, що на три кільометри довкруги потріскали всї шиби у вікнах.

— **Замах на поїзд.** Невідомі злочинцї виймили шруби з зелїзничих шин коло стациї Шузі на шляху між Парижем а Бордо, внаслідок чого поспішний поїзд з Парижа вискочив із шин. За хвилю над'їхав особовий поїзд з противної сторони і вударив ся з поспішним поїздом, вивернeним на шляху. Катастрофа потягнула за собою смерть трех осіб. Погиб якийсь офіцер і двоє дїтий. Родичі тих дїтий і ще кілька подорожних потерпіло тяжкі потовченя. Поспішним поїздом їхав президент сенату Фалієр і вийшов цїло з катастрофи.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** затвердила дійстних учителїв Петра Пассовича в ґімназиї в Бродах, Адама Волка в ґімназиї в Ярославі і Івана Витка в ґімназиї в Дрогобичи в учительскім званю та надала їм титул ц. к. професорів; — затвердила вибір Павлина Станьковского управителя школи „на Балках“ в Снятині на представителя учительского званя до окружної шк. ради в Снятині і вибір Теофіля Хехлиньского упр. шк. в Черлянах на представителя учительского званя в окр. шк. раді в Городку; — іменувала в народних школах між иншими: Володисл. Гайріха учителем 4-кл. школи мужеской в Рожнїтові, Йос. Осовского управ. 2 кл. шк. в Турівці, Франца Бобиньского упр. 2-кл. шк. в Москалівці, Франца Навроцкого учит. 2-кл. шк. в Кростенку важнім, Карол. Урбановичівну учит. 2-кл. шк. в Саричеві, а учителями(-льками) 1-кл. шкіл. Меч. Квача в Тенетниках, Стеф. Кохівну в Завидовичах, Сильв. Батюка в Стриганцях, Волод. Ливчаківну в Хомяківці і Вінк. Шидлівску в Братишеві; — перенесла: Івана Долишевского, управ. 5 кл. муж. в Скалаті на таку саму посаду в Гусятині, Станисл. Беньковского упр. 5 кл. шк. жін. в Борщеві до 5 кл. шк. муж. в Скалаті; Петра Страду учит. 2-кл. школи в Івоничу до 5 кл. шк. муж. в Корчині, Евгена Онатовича управ. 2-кл. шк. Сратині до 2 кл. шк. в Космачи; — перенесла в стан супочинку: Ант. Ґльодта управ. 2-кл. шк. в Дославичах і Ант. Янеллього учит. в Красній. — Краєва рада шкільна виключила громаду Королин в мостиськім окрузї з шкільного обсягу в Тулиголовах і зорґанізувала окрему 1-кл. школу в Королинї, дальше зорґанізувала 1-кл.

Коли я тебе спитав, чого собі бажаєш, то нехай і так буде.

Торос постарав ся відтак потайком о то, щоби у вірменьских кругах розійшла ся чутка, що срлтан радо би видів, щоби Артин, син его слуги Тороса, оженив ся з Такогі, донькою Серопіяна. О тім довідав ся незадовго і богатий Вірменин, котрий зразу сьміяв ся з того і не хотів тому вірить, але відтак призадумав ся над тим. Вірмени через тисячлїтну неволю так були навикли до гноблення і несправедливого поступованя з ними, що вже й нестави ли ніякого опору. З тихим болем зносили удари судьби, котрих не могли відвернути, але лякали ся їх як самотний мореплавець бурі в отвертім суднї. — Ань ж султанови захотїло ся богатства Серопіяна, чи ж Вірменин не піде тогди з торбами? Коли б султан засудив его на смерть, чи ж не прийшлось би єму тогди загибати? — Кажуть, що султан лагідний і добрий. А хиба ж в его жилах не пливе люта кров тих володїтелів, що неподатливість їх тиранським бажаням уважали за гріх і карали за то як би за який злочин? Що значив християнин вірменьский супротив потомка пророка? Він нужденним червяком в очах султана, котрого нога може его розтолочити. Лиш одна надія оставалась Серопіянови: може то неправда, що султан хоче, щоби Артин женив ся з Такогі; Торок лиш так видумав, бреше! Що сбходить султана щастє, любов християнина? Але як було Серопіянови довідати ся правди? Межи его краянами не було нікого, що би знав би все лїпше, як він, а у високого урядника турецкого годі було розвідуватись. Він же не сьмів переступити і через поріг знаменитого магометанина. Але Вірменин не хотів піддати ся нещастю, котре єму може й не грозило. Доси доходили до него лиш глухі вісти. Хотїв підождати, аж довідає ся щось певнїйшого. Був на стілько проворний, щоби міг мати надію, що в послїдній хвили виратує ся ще слїпою покірливостию.

Зібрав ся султаньский двір. В однім з послїдних рядів стояв і Торос Аґа. З'явив ся султан. Всї схилили ся в покорі аж до землї і підняли ся поволи та несьмілим оком споглядали на могучого володїтеля. Він роздивив ся спокійним і торжественним поглядом по зібраних, аж зздрів Вірменина і кивнув на него. Торос перейшов через довгу сьвітлицю і підійшов аж до самого султана придержуючись строго приписаних при таких нагодах форм глубокої преданности. Султан дав єму знак, щоби він так зовсїм близько приступив до него, а коли то стало ся, шепнув Вірменинови до уха так, що лиш він то міг зачути:

— Я все знаю. З тебе великий драбиско — але я не гнїваюсь на тебе. А тепер іди!

Торос вельми урадований мало аж не підскакував, коли вертав назад і станув собі знову межи найнизшими з присутних, котрі тепер з почестию і заздрістно єму уступали ся.

В кілька годин опісля довідав ся Серопіян о цілій тій події зі всїма подробицями. Ласка, яка спала на Тороса, була так очевидна, так незвичайна, що навіть відважнїйший чоловік, а не то перепуджений Вірменин не був би важив ся робити собі ворога з султаньского любимця. Серопіян не надумував ся анї хвильки. — Коли мусиш дати, давай радо — пригадав він собі стару вірменьску приповідку — та купи собі тим датком приятеля. — Коли опісля, ще того самого дня, прийшов до него Торос, принав він его з очевидною щиростию, а коли гість розповів єму бажанє свого сина, відповів Серопіян: Ваше предложенє, мій пане і приятелю, есть для мене несподїванкою, але і робить честь менї. Знаю вашого сина від давна, хоч задля великої ріжниці у віку ми доси з собою не сходили ся. Але він має добру славу і есть сином мого ровесника і краяна Тороса Аґи, котрого родина з давен давна жила в дружбі і згоді побіч моеї. — Такогі есть для мене найдорожшою зі всего що маю, а вы так само любите свого Артина над все. Я позіраю єму цїле моє щастє, коли віддаю за него мою доньку — та й не знаю, чи міг би єї з більшим спокоем віддати за кого иншого, як не за него. Нехай же поберуть ся обоє, коли люблять ся, молїм ся оба за їх щастє, а їх щастє буде нашем.

Торос і Серопіян аж розплакали ся а побираючи свої дїти з собою заключили дружбу, що мала тревати аж до смерти.

Сей великий успіх, котрим Торос більше тїшив ся як сам Артин, хоч спокійнїйше, був першим кроком на дорозї до високої цїли, яку собі назначив. Він думав собі, що коли вже всї люди так направду уважають его за великого любимця султана, то треба єму так робити, як би ним такі направду був. Але насамперед хотїв забезпечити ся, чи може так робити безкарно і длятого постановив зачекати, аж его покличуть знову до султана. Та честь при-

школу в Майдані борщівского округа і переміннла 1 кл. школу в Піддністрянах на 2-клясову.

— **Родимці**! купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 31 жовтня. Нові міністри др. Косель, др. Ранда і ґр. Букоа зложили нині перед полуднем присягу в руки Є Вел. Цїсаря в присутности д-ра Кербера, бар. Ґуденуса і Віліяніго.

Віґо 31 жовтня. Зачувати, що межинародна комісия слїдча розпочала вже свої наради.

Віґо 31 жовтня. Іщпаньский міністер заявив, що Росия просила конче правительство іщпаньске о уповажнене, щоби стояча в Віґо фльота росийска могла позістати в тім порті аж до укінченя слїдства в справі події на Північнім мори. Заким правительство іщпаньске удїлило жаданого призволеня, порозуміло ся оно з заступниками заграничних держав, котрі згодили ся на то. Уповажнене то відносить ся однакож лиш до перебуваючих тепер в Віґо кораблїв росийских.

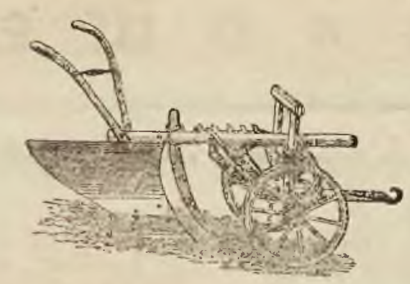
Танґер 31 жовтня. Вчера перед полуднем прибули тут росийскі кружляки: „Аврора“, „Димитрий Доньский“ „Камчатка“, а пополудни: „Сьветляна“, „Жемчуг“ і „Алмас“.

Віґо 31 жовтня. Прибув тут вчера перед полуднем комендант анґлїйского кружляка „Lancaster“ і конферував з Рождественским, а відтак вечером від'їхав. Пять анґлїйских кружляків стоїть близько островів Ціяс.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, далматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промыслового музея.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Рівні плуги і січкарнї, дуже міцні дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в вас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє вам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складі усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 кр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

пала єму в день по вінчаню Артима з красною Такогі.

Султан зрозумів відразу, що то якесь дивне жадане, яке Торос єму предложив, мало послужити Вірменинови до его якись особистих плянів. Що в такім поступованю есть щось нечестного, було для султана байдуже, бо він погорджав людьми, хоч не можна сказати, щоби їх не любив. Прикмети, яких він хотів мати у Вірменинї, щоби бути ним вдоволеним, були розум, мовчаливість і послух. Благородности, хоробрости і честности він в нім не шукав. „Не жадай від осла, щоби сьпівав“ — каже стара приповідка. Султана не гнївало то, що він використовує его ласку; він усьміхав ся на то, ба, тихцем радував ся з того. Коли Торос явив ся перед ним, сказав він:

— Твій син вчера оженив ся!

— Завдяки безконечній ласці мого найдостойнїйшого володїтеля.

— То нехайже і твоя невістка має видимий знак моєї прихильности. Дай їй то!

Торос приняв в покірній вдячности з рук султана дорогоцінну шпильку і чекав мовчки дальше, що ще наступить.

— Ти розумний — говорив султан дальше — служи менї вірно і послушно, а будеш і дальше мати мою ласку.

Серце Вірменина, приступне для всего доброго, було тронуте до самої глубини і він як би крізь плач сказав з найбільшою щиростию: Я би охотно дав за Ваше Величество кров з самого серця мого; все що маю, навіть і мої слабі здібности, стоять безвзглядно до услуг мому улюбленому володїтелеви і панови: Ваше Величество не будуть мати вірнїйшого слуги, як бідний Вірменин Торос, котрий з ласки падишаха став тепер пребогатим.

— Але гляди, щоби не богатшим, як щоби-сь міг за то відповісти передомною — сказав султан дружно, але поважно. — Можеш іти.

Ті слова остались глубоко в памяти Вірменина, котрий після того розумно і обачно устроїв собі ціле жите, не надуживав ніколи імени султана так, щоби на тім можна було его зловити, стеріг ся кождої нечистої справи, але мимо того, завдяки прихильности і довірю, з якими кождий годив ся на его розумні предложеня, став не лиш богатим чоловіком, але й нажив собі добре заслуженої слави вручного, совістного і такого фінансиста, на котрого можна було спустити ся. Яко урядник поступав він в ранзї що раз висше і висше, аж дійшов до найвисшого степеня, бо султан іменував его міністром фінансів. На тій посаді помер він по довгих лїтах, яко вірний слуга свого пана, розумний і оглядний в забезпечуваню собі власних користий, але при тім непродайний, честний, совістний в сповнюваню обовязків, правдивий взорець доброго і здібного урядника. Але син его, хоч султан ніколи о тім не говорив, вимірковав добре, який був початок его успіхів, кількох розумних Вірмен і Греків здогадали ся того, а по его смерти сконстатували то яко факт. Від тої то пори кажуть о кождім, хто через довгі часи жив у темноті, а нараз виходить на ясне сьвітло і борзо та без трудности доходить до слави і чести: Султан щось шепнув єму до уха.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна вложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льокованї в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским
в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у

Антона Хойнацкого

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).